

Chỉ một lần thôi

Cuối xuân , sắp hết đợt lạnh , tôi đang ở năm thứ ba.Một chương trình học bổng toàn phần đưa tôi tới đất nước nửa năm chìm trong tuyết.Khi những đường phố và cây cối bong ra lớp vỏ trắng xoá , để lộ cái lõi ướt át và chưa hết giá rét bên trong , là lúc tôi cảm thấy cô độc hơn bao giờ hết.Tường như mọi thứ - ánh sáng , bầu trời , những hồ nước trong thành phố vẫn còn chưa hẳn chia tay với cái trắng đơn điệu của chuỗi ngày thiếu ánh nắng mặt trời.Mọi người ở đại học mua báo , giữ lại trang quảng cáo , lúng túng tìm một công việc làm thêm trong đợt nghỉ dài.Các năm trước đó , giống như họ , tôi hào hứng lao vào vô số việc kiếm ra tiền.Nhưng chính vào cái mùa xuân kì lạ ấy , thôi thúc trong tôi ý định trở về nhà.Rút tiền tiết kiệm đặt mua vé máy bay , thu xếp vali , tôi gọi điện thoại cho Wang , bạn cùng lớp người yêu của tôi , cho biết kế hoạch về nước đợt xuất.Cô thảng thốt khi nghĩ tới một tháng nghỉ học không được gặp nhau.Tôi thoáng chạnh lòng.Cũng như tôi , Wang đến từ Châu Á.Cô hơi yếu ớt , dễ xúc động.Tuy nhiên , cô mau chóng chia sẻ nguyên do tôi muốn về thành phố quê nhà.” Khi anh quay lại , cây trong thành phố đã đầy màu xanh.Mặt trời sẽ chiếu vào khu học xá mỗi khi chúng ta thức dậy ... “ – Wang thì thầm khi chúng tôi chia tay ở sân bay.Đôi môi cô mềm , lạnh và run nhẹ như đôi cánh chuồn chuồn đậu trên trán tôi.” Anh sẽ trở lại với em.Không quá lâu đâu ! “ – Tôi buông nhanh những ngón tay cô.Đêm trải dài như đôi cánh chim ưng.Trên chuyến bay xuyên qua bóng tối , tôi chìm vào giấc ngủ thư thái , ngọt ngào của một người suốt ba năm học tập và cật lực giờ đây được trở về nhà.

Thành phố thơm nồng mùi hương cây trái.Ra khỏi máy bay , tôi như bị ghì mạnh bởi cánh tay của bầu không khí nhiệt đới.Mưa lất phất.Những chiếc taxi đón những vị khách đến muộn trong đêm , đèn bật sáng cắt bóng tối thành vô số khối vuông lặn trên mặt đường thâm xanh.Chiếc xe cuối cùng rờ đến , tấp vào chỗ tôi đứng.Nấp sau cốp xe bật mở.Khi sắp sửa đặt cái vali duy nhất của mình , tôi bỗng phát hiện sát ngay cạnh mình một người hành động tương tự.Một chú nhóc gầy gò , đeo kính , mái tóc vàng nâu , lấp lánh nước – lúc đó tôi chỉ kịp nhìn thấy thế.Tôi định lấy hành lý của mình ra đợi xe sau.Nhưng người lạ làm động tác ngăn lại.

“ Chúng ta đi cùng xe vậy.Có lẽ nhà tôi gần hơn , trên đường vào trung tâm thành phố.Tôi sẽ trả tiền đoạn đường của mình.Ok ? “ – tôi thương lượng nhanh với người lạ , vào ngồi ghế cạnh tài xế.Nhưng tôi nhầm.Cậu nhóc đeo kính xuống trước tôi.Cậu ở không xa sân bay , nằm trên con đường yên tĩnh với những ngôi nhà phía sau các bức tường gạch đầy dây hoa leo.Cho đến khi khuất sau cánh cổng lớn , cậu ta vẫn không nói lời nào.” Có những đứa trẻ như vậy đây - người lái xe cầu nhau.Chúng được nuông chiều , thừa tiền bạc và chỉ hành xử theo ý mình ! “Tôi chuyển ra băng ghế sau.Đêm êm ả.Mùi thơm ngọt ngào của những vườn cây trái vô tình bám vào từng phần tử không khí.Không nên phàn nàn trách móc vào một tội kỳ diệu thế này....Giai điệu của bản nhạc cũ If you go away vang lên mơ hồ.Chuông điện thoại.Chiếc mobile xám bạc ai đó bỏ quên mắc kẹp giữa lưng ghế.Tôi lưỡng lự rồi bấm máy trả lời.” Anh đang cầm máy của tôi - giọng nói trầm vắng đến tựa hơi thở nhẹ - tôi muốn chuộc lại nó ! “ “Ai đó ? “ - trước giọng nói lạ lùng tôi đã đặt một câu hỏi ngớ ngẩn.Tiếng cười khẽ : “ Là tôi ! cô gái cùng anh đón chung chiếc taxi...” Cậu nhóc đeo kính ấy là một cô gái.Không thể ngờ nổi.” Hãy gọi lại sau.Chúng ta hẹn gặp đâu đó ! “Doanh Minh – tên chủ máy hiện nhanh trên màn hình xanh rồi tắt ngấm vào khoảng tối.Tôi mở kính xe , đôi mắt nhìn cảnh vật thân quen của những con đường , dòng sông , những vòm cây không bao giờ quên xanh tươi.Chợt một khoảng khắc tôi nhận ra mình đang lầm bầm cái tên xa lạ.Tại sao cô gái bộ dạng kì quặc với tên gọi kỳ quặc lại xuất hiện vào ngày không quên ấy ?

Những cơn mưa dày đặc.Vài đứa bạn cũ ghé thăm , tán gẫu về đất nước nửa năm chìm trong tuyết.Một đứa tìm thấy ảnh Wang kẹp trong tờ tạp chí Thiết kế : “Bạn gái của mày hả ? “ Tôi gật đầu , với chút kiêu hãnh.Đó là một loại hình chụp Wang cho bài tập nhiếp ảnh mà tôi thích.Cô gái có đôi mắt dài , ánh tím sẫm buồn rầu , như đứng tình cờ nơi vỉa hè lát gạch cổ xưa. “Đẹp quá ! “ thằng bạn trầm trồ.Tôi hào hứng thổ lộ “ Một ngày nào đó tao sẽ phóng to bức ảnh này và treo trên khoảng tường rộng ...”

Quán Gỗ , nơi cô nhỏ hẹn tôi đến gặp khá đặc biệt.Những chiếc ghế vải trắng và mặt bàn xanh da trời.Gương mặt của vài ngôi sao quá khứ từ trên tường lặng lẽ nhìn xuống các thực khách.Chỗ của giới sang trọng.Tôi lấy một tờ báo nước ngoài , đọc , không thoải mái.Người lái taxi đêm đó nói đúng.Những đứa trẻ giàu có và

bướng bình luôn muốn xoay chuyển mọi thứ theo ý mình. Như một vệt gió mạnh, chủ chiếc mobile xám bạc lướt qua lối đi hẹp, xuất hiện thành linh trước mặt tôi. Dáng vẻ chú nhóc mảnh khảnh tô đậm ấn tượng về sự tươi tắn, xinh động. Ngồi lọt thổng trong ghế, hơi nghèo cổ, nụ cười toả sáng sau kính gọng xanh, cô nhóc liếm láp hỏi tôi chờ có lâu không. Tôi lắc đầu. Cuống quýt như thiếu thời gian, cô gọi cốc nước đen nhòm và gói thuốc lá nhẹ. Những ngón tay cô sạch bóng ửng hồng. Bàn tay của người không hút thuốc bao giờ. Đột nhiên tôi buồn cười và thấy nhẹ nhõm. “Anh sẽ khâm phục. Vì em ăn rất nhiều!” – Doanh Minh le lưỡi quyết định đặt thêm bữa sáng. Câu chuyện mở ra dễ dàng. 17 tuổi, chuẩn bị thi ĐH, cô sống khá tự do vì cô là con một. Tuần trước em bị ba tát vì nhuộm tóc. Nhưng ba em cũng nhuộm. Chỉ khác màu thôi! “– cô nhóc cười rạng rỡ. Ăn gọn hai miếng bánh mì to và uống một hơi cạn cốc nước đen nhòm, cô bắt đầu bóc gói thuốc.

_ Em có biết thở khói thành những đồng xu không? – tôi hỏi.

_ Anh biết sao?

_ Tôi không hút thuốc – tôi nói thật.

Một ánh sáng thốt lướt qua mắt cô gái nhỏ. Thả rơi gói thuốc trên bàn, cô hỏi sang chuyện khác.

_ Em phải trả bao nhiêu tiền để chuộc điện thoại?

_ Không một đồng nào cả. Em chỉ cần tự thanh toán phần ăn. Anh đã trả tiền chai nước suối của mình – tôi đưa chiếc mobile đắt tiền cho cô, kéo ghế đứng dậy. Cuộc hẹn đến đây là đủ. Tôi hỏi thêm: em sẽ làm gì với gói thuốc lá vô dụng khi chưa từng hút thuốc bao giờ?

Chôm tóc ngắn màu hồ phách rung lên nhẹ. Đôi môi mím chặt. Mau chóng, giọng trầm đặt biệt của cô nhóc tan biến âm sắc tươi vui.

_ Em muốn anh nghĩ anh chừng chặc.... Nhưng anh không tức giận chứ? vẫn đồng ý chúng ta giữ liên lạc chứ?

_ Cũng được! – tôi đọc số điện thoại nhà cho cô nhóc ghi lại. Dù sao tôi cũng chẳng ở lại thành phố lâu. Kinh nghiệm của chàng trai 22 tuổi cho tôi biết đừng bao giờ nói “không” với một cô nhóc. Một cô nhóc được quá nhiều thứ bảo vệ khỏi nỗi lo âu, phiền muộn, hay những ước vọng sẽ không thể hoàn tất trong đời.

Doanh Minh bước vào đợt nghỉ của tôi theo những cách mà dường như chỉ có cô mới tìm ra. Ban mai, buổi trưa, và lúc đã lên giường, tôi đều có thể bị giật mình bởi những cú điện thoại đột ngột. Các hồi chuông điện thoại của cô nhỏ gọi đến cũng khác thường, vội vã, cáu kỉnh và có lúc như sắp lịm đi. Doanh Minh không sâu sắc, không am tường lĩnh vực nào. Cô nhóc cũng chẳng có khiếu hài hước hay châm biếm sâu cay. Thế nhưng không là gì cả có thể là một điều vô cùng sắc nhọn. Thi thoảng, tại một góc hẻm bí hiểm trong thành phố, cô gọi nhờ tôi đưa về, hoặc chỉ muốn tôi tới cùng ăn vài món lạ mới khám phá. Một lần tôi đập máy, chán ngán các cú điện thoại phiền toái. Nửa đêm, khi ngủ say, người nhà dồn dập gọi cửa, cho biết hình như xảy ra tai nạn. Tôi chộp ống nghe lạnh toát. Văng lên tiếng cười của Doanh Minh tinh quái.

_ Em điên à? – tôi thở hắt.

_ Không.

_ Em đừng ngu ngốc như vậy! – tôi hét vào ống nghe.

_ Anh đừng tìm cách không trả lời điện thoại - giọng nói bướng bình.

_ Chúng ta đâu liên quan đến nhau – tôi muốn phát điên.

_ Sai rồi – cô bé lại khẽ cười.

Tôi cúp máy. Để an toàn, tôi tháo phích cắm điện thoại. Nhưng giấc ngủ không đến với tôi nữa. Tôi tìm bức ảnh Wang. Đôi mắt cô nhìn tôi như dò hỏi, phảng phất buồn rầu.

Những ngày sau đó tôi nhảy xe bus đến chỗ người bạn, cùng thực hiện vài bản thiết kế nội thất. Có một lúc, nhìn qua ô cửa vuông, tôi chợt nhận thấy dưới vỉa hè có một bóng dáng quen, Doanh Minh. Cô nhóc ngồi trên chiếc soocơ vàng, kiên nhẫn và lặng lẽ. Tôi kéo màn cửa sổ, quay về công việc. Chiều muộn, khi tôi đã quên bẵng, thanh thân ra về, cô nhóc vẫn chỗ cũ. Bỗng qua xe cộ dày đặc trên đường, cô lao về phía tôi hét âm lên: “Chúng ta cùng đi ăn nhé! Em đói quá vì chờ anh ba tiếng đồng hồ.” “– Em không có gì tốt hơn để làm sao?” – tôi hỏi không che dấu vẻ lạnh nhạt. Cô nhóc sững lại trong vài giây: “Em rất sợ anh biến mất..” Tôi đành buông xuôi: “Thôi được anh sẽ đi cùng em. Nhưng đây là lần cuối!” “Cho đến bây giờ, tôi vẫn không thể mô tả chính xác nụ cười của Doanh Minh. Nụ cười bùng lên từ bên trong, khiến gương mặt bé nhỏ ương bướng đột nhiên toả sáng, tựa món đồ chơi pha lê màu nhiệm.

Tôi điều khiển chiếc soocler. Cô nhóc quần rộng, áo ngắn ngồi sau, cách quãng xa. Tuy nhiên, một lúc, cảm cô đã gác nhẹ lên vai tôi.” Đừng có như vậy ! “ – tôi nhắc. Không có trả lời. Rồi một cánh tay vịn nhẹ ngang lưng tôi. Tôi im lặng. Xe rẽ về phía dòng sông gần cuối trung tâm. Những vườn cây trái thơm tho tỏa hương lan theo mặt nước biếc xanh. Mùi khói xăng vắng vất trong thành phố. Và hương vị cá nướng của những quán ăn vỉa hè. Cô nhóc ngồi đối diện, mắt sáng, môi đỏ, tươi tắn niềm hy vọng, không biết đến sự chối từ, các vấp ngã cuộc đời, Doanh Minh đặt ra vô số thắc mắc về cuộc sống học hành của tôi ở cái xứ sở đầy tuyệt. Tôi trả lời từng câu hỏi nhảy cóc, mỉm cười. Có một lúc, khi vẽ ra quang cảnh khoảng sân học xá mùa đông, tôi chợt nhắc về Wang.

_ Wang là ai ? - những ngọn đèn phản chiếu trong mắt cô nhóc chao đảo.
_ Đầu tiên là bạn học. Sau đó trở thành người yêu – tôi trả lời dễ dàng. Cuối cùng đã có dịp cho tôi nói thật.
_ Cô ta đẹp chứ ? – cung giọng trầm đẹp dễ bỗng khản đặc.
_ Đẹp. Theo mắt của anh – tôi đáp thành thật.
_ Tức là cô ta rất tốt ! – cô nhóc thì thầm.
_ Bọn anh luôn ở bên nhau. Em biết đấy, điều đó rất đáng giá với một người rời xa quê nhà, đương đầu bao nhiêu khó khăn.
_ Ở bên nhau cả buổi tối sao ?

Dưới mái tóc con trai lấp lánh vàng nâu, khuôn mặt bé nhỏ tái nhợt khi tôi khẽ gác đầu. Nhưng cô nhóc uống cạn cốc nước rồi đứng dậy, bước theo tôi ra chỗ để xe. Tôi đưa cô về nhà. Ngồi phía sau, cô nhóc dựa hẳn vào tôi, co ro và nóng rực như con mèo ốm hoảng sợ bị bỏ rơi. Bỗng tôi nhận ra tôi thương cô biết bao. Cạnh giàn dây leo cổng nhà, tôi chia tay Doanh Minh.” Đầu tuần sau anh bay, chào nhé. Hẳn rất lâu mới có thể gặp lại !.” Đôi mắt cô nhóc như hai mẩu than cháy trong bóng tối : “Em sẽ bay sang gặp anh. Một dịp gần nhất “ Giọng cô nhóc tìm lại vẻ tự tin và can đảm, dù còn yếu ớt. Tôi bật cười : “Em sẽ làm được – cô bỗng xoay người, hôn mạnh lên môi tôi, rồi nói hời hợt - Em đã tìm ra anh trong đám đông. Phải, chính là em lên chiếc xe ấy, cố tình đánh rơi cái điện thoại trong xe, để ta còn gặp lại” Sự thật thốt ra giữa những lời rối loạn lúc đó khiến tôi chẳng kịp biết về nụ hôn vụng về, chân thật một cách mạnh mẽ của cô nhóc sẽ là điều lạ lùng không bao giờ tôi còn gặp lại trong đời.

Tôi trở lại trường đại học. Bầu trời sạch sẽ, ảm áp, thoang thoang mùi hương nhựa cây. Mùa hè. Cây cối và những bãi đất rộng khoát chiếc áo xanh tươi mới. Thế là giữa khung cảnh yên ả ấy, bỗng tôi thấy mình lạc lõng kì lạ. Vì một sự bí ẩn nào đó, tôi không còn là con người cũ. Wang và tôi bên nhau. Nhưng bí ẩn kia cũng lần lần bên chúng tôi.” Có bức tường giữa anh và em. Chuyện gì xảy ra vậy ? “ – Wang hỏi. Tôi không thể giải thích xác đáng. Nhưng thắng hoặc, tôi bắt gặp mình đang lúng túng trong đám đông đôi mắt kiếng xanh, hay dán chạy vội vã của một cô nhóc chưa hoàn toàn lớn. Có lần, vô cùng lạ lùng, tôi ngồi vẽ bài tập thiết kế trong đêm, bất giác vang lên một đoạn nhạc xưa cũ của Frank Sinatra, If you go away. Tôi nhìn qua cửa sổ dưới chân học xá.” Em sẽ bay sang gặp anh một dịp gần nhất ...” . Lời hứa mơ hồ. Chạy băng qua những hành lang trống, tôi xuống sân. Nhưng không ai cả. Trong lồng ngực tôi một cơn đau thắt đến ngạt thở. Tôi đứng im, lặng lẽ khóc, lần duy nhất. Cuối năm học ấy, Wang và tôi chia tay. Cô mỉm cười dịu dàng nói rằng tôi rất tốt. Nhưng tôi đã làm tổn thương cô.

Tôi không gặp lại Doanh Minh, vì sao, vì sao, tôi không thể biết. Sau năm năm học trở về nước, làm thuê một thời gian, rồi lập công ty riêng. Đã lâu, mà cô nhóc lạ lùng vẫn ở lại trong tôi. Đôi khi trên bức tường rỗng, gương mặt cô như hiện ra, nhìn tôi dò hỏi, ngoẹo đầu cười, ... Câu chuyện tôi chỉ có vậy. Tôi có nhiều cơ hội gặp gỡ quen biết. Các cô gái trẻ bây giờ rất đông nhuộm tóc vàng nâu, dùng mobile. Cuộc sống thoải mái dễ dàng hơn. Nhưng lần duy nhất, cái cơ hội vô tư đẹp đẽ đã vượt mất. Khi tôi nhận nụ hôn của cô nhóc dưới vòm cây mùa hè.

(Theo báo HHT)